

ORZECZENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie
z dnia [REDAKTOWANO] roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie
w składzie:

Przewodniczący: Jowita Szczygielska
Sędzia sprawozdawca: Marcin Chmielewski
Sędzia: Diana Klonek - Sydor

Protokolant: Dominika Wojtas

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Ewy Kuncer - Misztal

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu [REDAKTOWANO] r. w [REDAKTOWANO] sprawy przeciwko radcy prawnemu [REDAKTOWANO] wpisanej na listę radców prawnych Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie pod numerem [REDAKTOWANO], **obwinionej o to, że:**

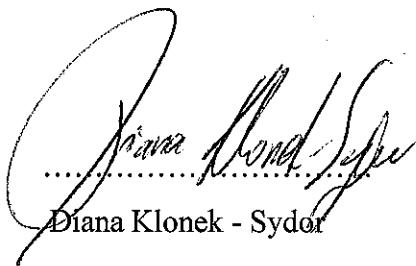
w okresie od dnia [REDAKTOWANO] r. do dnia [REDAKTOWANO] r. w [REDAKTOWANO], nie dochowała należytej staranności przy świadczeniu pomocy prawnej na rzecz [REDAKTOWANO] dla którego radca prawny została ustanowiona pełnomocnikiem z urzędu celem wytoczenia powództwa przed Sąd [REDAKTOWANO] w zakresie dochodzenia roszczeń odszkodowawczych w związku z wypadkiem jakiemu uległ [REDAKTOWANO] w dn. [REDAKTOWANO] r. poprzez niezłożenie przez radcę prawnego pozwu w tej sprawie oraz zaniechanie wskazania na wezwanie Sądu [REDAKTOWANO] z dn. [REDAKTOWANO] r. w sprawie sygn. [REDAKTOWANO], jakie czynności zostały przez radcę prawnego podjęte w sprawie, czym dopuściła się czynu z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6 oraz art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy

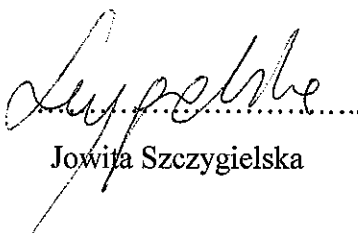
Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

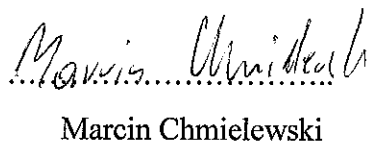
orzeka:

- 1) uznać obwinioną radcę prawną [REDAKTOWANE] za winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego we wniosku o ukaranie, tj. czynu z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6 oraz art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i wymierza za ten czyn karę nagany,
- 2) kosztami postępowania w kwocie [REDAKTOWANE] zł (słownie: [REDAKTOWANE]) na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie obciążyć radcę prawnego [REDAKTOWANE]

.....
Diana Klonek - Sydor

.....
Jowita Szczygielska

.....
Marcin Chmielewski

Orzeczenie / ~~Postanowienie~~

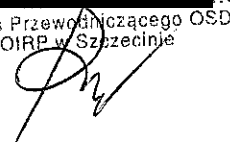
z dnia [REDAKTOWANE]

sygn. akt [REDAKTOWANE]

jest prawomocne

od dnia [REDAKTOWANE]

podpis Przewodniczącego OSD
OIRP w Szczecinie

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia [REDAKTOWANO] r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie wniósł o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawemu [REDAKTOWANO] zarzucając, że:

w okresie od dnia [REDAKTOWANO] r. do dnia [REDAKTOWANO] r, w [REDAKTOWANO], nie dochowała należytej staranności przy świadczeniu pomocy prawnej na rzecz [REDAKTOWANO] dla którego radca prawny została ustanowiona pełnomocnikiem z urzędu celem wytoczenia powództwa przed Sąd [REDAKTOWANO] w zakresie dochodzenia roszczeń odszkodowawczych w związku z wypadkiem jakiemu uległ [REDAKTOWANO] w dniu [REDAKTOWANO] r. poprzez niezłożenie przez radcę prawnego pozwu w tej sprawie oraz zaniechanie wskazania na wezwanie Sadu [REDAKTOWANO] z dnia [REDAKTOWANO] r., w sprawie sygn. [REDAKTOWANO] jakie czynności zostały przez radcę prawnego podjęte w sprawie, czym dopuściła się czynu z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6 oraz art. 12 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Postępowanie dyscyplinarne zainicjowane zostało skargą [REDAKTOWANO] która wpłynęła do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie w dniu [REDAKTOWANO] r.. Skarżący wskazał, że radca prawny ustanowiona została dla niego pełnomocnikiem z urzędu w sprawie [REDAKTOWANO] toczącej się przed Sądem [REDAKTOWANO] w celu dochodzenia roszczeń odszkodowawczych w związku z wypadkiem jakiemu [REDAKTOWANO] uległ w dniu [REDAKTOWANO] r. Skarżący poinformował, że poza jednym spotkaniem, radca prawny nie podjęła żadnych czynności w sprawie. W szczególności, pomimo zobowiązania się, nie przyszła do domu skarżącego w celu ustalenia wysokości dochodzonego odszkodowania.

W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego dane zebrane w toku dochodzenia uzasadniły w sposób dostateczny podejrzenie, że radca prawny [REDAKTOWANO] dopuściła się popełnienia zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego, co skutkowało wydaniem postanowienia z dnia [REDAKTOWANO] r. o przedstawieniu zarzutu w odniesieniu do czynu opisanego we wniosku. Wezwana w celu przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym obwiniona, po przedstawieniu zarzutu przyznała się do zarzucanego jej czynu oraz podtrzymała swoje zeznania złożone uprzednio w postępowaniu przygotowawczym w charakterze świadka. Obwiniona wyjaśniła, że zobowiązanie z Sądu do wskazania jakie czynności zostały podjęte w sprawie otrzymała przed wyjazdem na szkolenie do Warszawy, natomiast pismo nie zawierało załącznika w postaci skargi [REDAKTOWANO] Pracownik Sądu miał przekazać właściwej osobie

informacje o konieczności wysłania przedmiotowego załącznika. Wyjaśniając przyczyny braku reakcji na zobowiązanie sądu wskazała, że powiązała to zobowiązanie ze wspomnianym załącznikiem, którego ostatecznie nigdy nie otrzymała. Obwiniona wskazała, że nie pamięta czy umawiała się na spotkanie w mieszkaniu [REDAKTOWANE] ale nie ma w zwyczaju jeżdżenia po klientach. Wyjaśniła przyczyny swojej ograniczonej aktywności zawodowej na przełomie [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] r. oraz braku bezpośredniego dochodzenia roszczeń odszkodowawczych na drodze sądowej. W tym zakresie wskazała, że chciała w pierwszej kolejności pomóc klientowi w zgłoszeniu szkody do ubezpieczyciela, a dopiero po całkowitej lub częściowej odmowie wypłaty odszkodowania, skierować powództwo do sądu. Wyjaśnienia te nie zmieniły oceny sytuacji przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w zakresie czynów objętych wnioskiem.

Zdaniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, przyczyny przedstawione przez obwinioną mające stanowić przeszkodę do wytoczenia powództwa nie zasługiwały na akceptację. Zastępca Rzecznika wskazał w pierwszej kolejności, że zakres umocowania obwinionej jako pełnomocnika z urzędu nie obejmował reprezentacji w postępowaniu przed ubezpieczycielem. Ponadto zgłoszenie szkody nie jest warunkiem dopuszczalności wytoczenia powództwa, wobec czego w przekonaniu Zastępcy Rzecznika zaniechanie wytoczenia powództwa przez obwinioną było nieuzasadnione.

Po przeprowadzeniu przewodu sądowego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o uznanie radcy prawnego [REDAKTOWANE] winną zarzucanego jej czynu i wymierzenie jej kary pieniężnej w wysokości [REDAKTOWANE] zł. Obwiniona nie stawiała się na rozprawę poprzedzającą wydanie orzeczenia.

W przedmiotowej sprawie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny.

Postanowieniem z dnia [REDAKTOWANE] r sygn. [REDAKTOWANE] Sąd [REDAKTOWANE] w Szczecinie zwolnił [REDAKTOWANE] od ponoszenia kosztów sądowych w całości w sprawie dochodzenia roszczeń odszkodowawczych w związku z wypadkiem z dnia [REDAKTOWANE] r., któremu uległ [REDAKTOWANE] oraz ustanowił dla niego pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego celem wytoczenia powództwa w zakresie dochodzenia roszczeń odszkodowawczych w związku z tym wypadkiem. Zawiadomieniem z dn. [REDAKTOWANE] r. Wicedziekan Rady OIRP w Szczecinie wyznaczył radcę prawnego [REDAKTOWANE] pełnomocnikiem z urzędu dla [REDAKTOWANE]. Zawiadomienie zostało doręczone radcy prawnemu w dn. [REDAKTOWANE] r., natomiast w dn. [REDAKTOWANE] r. radca prawny zawiadomiła [REDAKTOWANE] o wyznaczeniu jej pełnomocnikiem z urzędu. W piśmie tym podała numer telefonu komórkowego wraz z prośbą o kontakt w sprawie.

Następnie z radcą prawnym skontaktowała się [REDAKTOWANA] małżonka [REDAKTOWANA], która w dniu [REDAKTOWANA] r. spotkała się z radcą prawnym w jej kancelarii. [REDAKTOWANA] wyjaśniła, że działa w imieniu małżonka, który się nie porusza oraz przekazała dokumenty w postaci dokumentacji medycznej, korespondencji z Komisarzatem Policji [REDAKTOWANA] oraz z Prokuraturą [REDAKTOWANA]. Z dokumentów tych radca prawny sporządziła kopie. Na spotkaniu nie ustalono kwoty odszkodowania lub zadośćuczynienia, jakiego miał się domagać [REDAKTOWANA]. Decyzje w tej sprawie radca prawny pozostawiła klientowi. Radca prawny na spotkaniu uzyskała numer telefonu małżonków [REDAKTOWANA]. Radca prawny po spotkaniu nie przedsięwzięła żadnych czynności celem wniesienia powództwa, a także nie starała się uzyskać dokumentów niezbędnych jej zdaniem do złożenia pozwu.

Na początku [REDAKTOWANA] r. radca prawny poddała się planowanej operacji kolana, o której terminie dowiedziała się z dwutygodniowym wyprzedzeniem. Po trzech dniach opuściła szpital i przebywała na zwolnieniu lekarskim do świąt Bożego Narodzenia w [REDAKTOWANA] r. O fakcie pobytu w szpitalu oraz przebywaniu na zwolnieniu lekarskim radca prawny nie poinformowała [REDAKTOWANA]. W trakcie pobytu w szpitalu radca prawny otrzymała z kancelarii telefonicznie informacje, że w kancelarii zjawiała się [REDAKTOWANA] która poszukiwała z nią kontaktu. [REDAKTOWANA] nie pozostawiła wówczas w kancelarii żadnych dokumentów. Do końca roku [REDAKTOWANA] r. radca prawny nie spotkała się z [REDAKTOWANA] ani jego małżonką. Po wizycie w kancelarii na początku [REDAKTOWANA] [REDAKTOWANA] nie poszukiwała już kontaktu z radcą prawnym. W dniu [REDAKTOWANA] [REDAKTOWANA] złożył skargę do OIRP w Szczecinie na postępowanie radcy prawnego [REDAKTOWANA]. W piśmie tym wskazał, że radca prawny ustanowiona została dla niego pełnomocnikiem z urzędu w sprawie [REDAKTOWANA] toczącej się przed Sądem [REDAKTOWANA] w celu dochodzenia roszczeń odszkodowawczych w związku z wypadkiem jakiemu [REDAKTOWANA] uległ w dniu [REDAKTOWANA] r. Skarżący poinformował, że poza jednym spotkaniem, radca prawny nie podjęła żadnych czynności w sprawie. W szczególności, pomimo zobowiązania się, nie przyszła do domu skarżącego w celu ustalenia wysokości dochodzonego odszkodowania. W tym samym dniu pismo tej samej treści, adresowane do OIRP w Szczecinie, zostało złożone w Sądzie [REDAKTOWANA] w sprawie [REDAKTOWANA]. Sąd Rejonowy [REDAKTOWANA] w dniu [REDAKTOWANA] r. zobowiązał radcę do wskazania w terminie 7 dni, jakie podjęła dotychczas czynności w sprawie pod rygorem przekazania skargi do OIRP w Szczecinie. Załącznikiem do wspomnianego zobowiązania miał być odpis skargi [REDAKTOWANA]. Radca prawny nie wniosła o doręczenie jej odpisu skargi pomimo, że jak utrzymywała, wraz ze zobowiązaniem nie otrzymała jej odpisu. Nie wykonała również zobowiązania sądu w zakresie wskazania czynności, jakich dokonała na rzecz swojego klienta.

Na początku [REDAKTOWANA] r. córka [REDAKTOWANA] zwróciła się do radcy prawnego [REDAKTOWANA] który reprezentował jej ojca jako pełnomocnik z wyboru w sprawie karnej o sygn. [REDAKTOWANA] (w której [REDAKTOWANA] występował jako pokrzywdzony w związku z

wypadkiem komunikacyjnym z dn. [REDACTED] r.), z zapytaniem, czy wniesie w imieniu jej ojca powództwo cywilne o odszkodowanie w związku z wypadkiem. Radca prawny [REDACTED] pod koniec [REDACTED] r. skontaktował się telefonicznie z radcą prawnym [REDACTED] od której uzyskał informacje, że nie wniosła jeszcze powództwa do sądu w imieniu [REDACTED]. Radca prawny [REDACTED] zaproponował, że przedstawi [REDACTED] ofertę poprowadzenia sprawy cywilnej przez jego kancelarie, a wówczas [REDACTED] miał zrezygnować z pomocy pełnomocnika z urzędu, na co radca prawny [REDACTED] przystała i przelała skany dokumentacji medycznej i dokumenty z postępowania przygotowawczego jakie posiadała. Na początku [REDACTED] r. [REDACTED] za pośrednictwem swojej córki poinformował radcę prawnego [REDACTED] że nie stać go na skorzystanie z przedstawionej oferty pomocy prawnej. Radca prawny [REDACTED] nie poinformował o tej rozmowie radcy prawnego [REDACTED]. Pod koniec [REDACTED] r. radca prawny [REDACTED] skontaktowała się telefonicznie z radcą prawnym [REDACTED] i zapytała, czy [REDACTED] zrezygnował z jej pomocy, na co otrzymała odpowiedź, że [REDACTED] nie zdecydował się na powierzenie sprawy sądowej radcy prawnemu [REDACTED].

W dniu [REDACTED] r. w sprawie sygn. [REDACTED] zawisłej przed Sądem [REDACTED] [REDACTED] zapadł wyrok, w którym Sąd uznał oskarżoną [REDACTED] winną popełnienia zarzucanego jej czynu tj. że w dniu [REDACTED] r. około godz. [REDACTED] na ul. [REDACTED] nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym kierując samochodem osobowym poprzez niezachowanie szczególnej ostrożności przy zbliżaniu się do przejścia dla pieszych oraz niewłaściwą obserwację przedpola jazdy w czasie jazdy ul. [REDACTED] od strony ul. [REDACTED] i nie ustąpiła pierwszeństwa pieszemu [REDACTED] przekraczającemu jezdnię na wyznaczonym przejściu dla pieszych, w wyniku czego doszło do potrącenia pieszego i spowodowania u niego wielu obrażeń ciała skutkujących naruszeniem prawidłowych czynności twarzy, klatki piersiowej, układu naczyniowego oraz kończyny dolnej lewej na okres przekraczający 7 dni tj. czyn z art. 177 § 1 kk. Sąd wymierzył oskarżonej karę grzywny oraz orzekł wobec niej obowiązek zapłaty na rzecz [REDACTED] zadośćuczynienia w kwocie [REDACTED] zł. Od wyroku apelacje wywiodła oskarżona [REDACTED]. [REDACTED] reprezentowany przez radcę prawnego [REDACTED] nie wniósł apelacji od wyroku. [REDACTED] zawarł z radcą prawnym [REDACTED] umowę o dokonanie zgłoszenia roszczeń do ubezpieczyciela.

W dniu [REDACTED] r. radca prawny [REDACTED] złożyła w Sądzie [REDACTED] wniosek o zwolnienie jej z obowiązku zastępowania strony w postępowaniu, w oparciu o art. 118§ 3 k.p.c. Jako powód wskazała złe stosunki interpersonalne ze stroną w sprawie, utrudniające a nawet uniemożliwiające świadczenie pomocy prawnej. Radca prawny nie zawiadomiła [REDACTED] lub [REDACTED] o złożeniu wniosku o zwolnienie jej z obowiązku zastępowania [REDACTED] jako pełnomocnik z urzędu. Postanowieniem z dnia [REDACTED] Sąd [REDACTED] zwolnił radcę prawnego [REDACTED].

██████████ z obowiązku zastępowania ██████████ w sprawie dochodzenia roszczeń odszkodowawczych w związku z wypadkiem z dnia ██████████ r. oraz zarządził wystąpić do OIRP w Szczecinie celem wyznaczenia innego radcy prawnego dla ██████████. Wysłuchana w charakterze obwinionego radca prawny ██████████ oświadczyła, że przyznaje się do popełnienia zarzuczonego jej czynu. Obwiniona wyjaśniła, że rozważała wniesienie powództwa do sądu w oparciu o dokumenty i informacje przekazane jej przez ██████████ jednakowoż w jej mniemaniu w pierwszym rzędzie należało zgłosić szkodę ubezpieczycielowi sprawcy wypadku OC posiadacza pojazdu. Zgłoszenia tego obwiniona nie dokonała albowiem nie znana była jej kwota zadośćuczynienia jakiej domagał się ██████████ ani wysokość kosztów jego leczenia. Oczekiwała, że ██████████ dostarczy jej rachunki z apteki, zaświadczenie lekarza lub listę lekarstw. W tym celu nie został jednak ustalony klientem żaden konkretny termin przekazania dokumentów lub kolejnego spotkania. Radca prawny przyznała, że nie monitorowała sprawy w tym sensie, że nie ponaglała ██████████ do złożenia dokumentów lub określenia wysokości roszczenia.

Radca prawny, dopiero w razie odmowy uznania roszczeń przez ubezpieczyciela w całości lub w części, zamierzała wnieść powództwo do sądu. Oświadczyła, że czekała aż ██████████ udzieli jej pełnomocnictwa do tej czynności albowiem miała świadomość, że umocowanie wynikające z postanowienia sądu nie obejmowało tej czynności. Radca prawny nie potrafiła odpowiedzieć na pytanie, jak długo miała zamiar czekać na udzielenie jej tego pełnomocnictwa.

Dowody:

- sprawozdanie z wizytacji wraz z załącznikami, k. 3-18,
- pismo Zastępcy Rzecznika Odpowiedzialności Dyscyplinarnej z dnia ██████████ r., k. 22,
- wniosek o zwolnienie z obowiązku zastępowania strony wraz z załącznikiem oraz potwierdzeniem nadania, k. 32-35,
- dokumentacja medyczna, k. 41 – 45,
- zawiadomienie, k. 46
- akt oskarżenia, k. 47,
- wyrok z uzasadnieniem, k. 48 – 51,
- pismo ██████████ r., k. 52-53
- pismo z ██████████ r.,
- zgoda na nieskładanie apelacji, k. 56,
- umowa zlecenia, k.57,
- pełnomocnictwo, k.58
- pismo Zastępcy Rzecznika Odpowiedzialności Dyscyplinarnej z dnia ██████████ r., k. 60,
- dokumenty z akt sprawy ██████████ k. 62-91

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje.

Przewód sądowy potwierdził zaistnienie stanu faktycznego opisanego szczegółowo we wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, przedstawionego we wcześniejszej części uzasadnienia. Wskazują na to przeprowadzone przez Sąd dowody z dokumentów, w tym w szczególności z akt postępowania sądowego toczącego się przed Sądem [REDAKTOWANE] – [REDAKTOWANE] pod sygn. akt [REDAKTOWANE] oraz zeznania świadka [REDAKTOWANE]. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, zgromadzone w sprawie dokumenty nie budzą żadnych wątpliwości co do ich wiarygodności i treści, nie były one przy tym kwestionowane przez obwinioną w trakcie postępowania. Również zeznaniom świadka [REDAKTOWANE] Sąd dał wiarę, albowiem korespondowały z treścią zgromadzonych dokumentów i były z nimi spójne.

Z przeprowadzonych przez Sąd dowodów wynika w sposób jednoznaczny, że obwiniona ustanowiona została pełnomocnikiem z urzędu dla [REDAKTOWANE] w sprawie dochodzenia roszczeń odszkodowawczych związanych z wypadkiem jakiemu uległ on w dniu [REDAKTOWANE]. Nie ulega również żadnej wątpliwości, że obwiniona swoją aktywność ograniczyła do jednego spotkania z małżonką klienta, po którym nie podjęła żadnych czynności w sprawie. Bezsporne jest również, iż obwiniona nie zareagowała na skierowane do niej przez Sąd [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE] zobowiązanie do wskazania jakie czynności dokonała w postępowaniu o sygn. [REDAKTOWANE].

Zgodnie z art. 64 ust.1 ustawy o radca prawnych radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. W myśl art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (dalej „KERP”) Radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami. Z kolei art. 12 ust. 1 KERP nakłada obowiązek wykonywania czynności zawodowych radcy prawnego sumiennie oraz z należyłą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania.

Ustalone zachowanie radcy prawnego [REDAKTOWANE] niewątpliwie naruszało obie przytoczone normy etyczne. W przekonaniu Sądu wykonywanie czynności rzetelnie, sumiennie i z należyłą starannością polegać musi przede wszystkim na świadczeniu, w granicach umocowania, pomocy prawnej w interesie klienta. W okolicznościach sprawy zakres umocowania radcy prawnego obejmował sądowe dochodzenie roszczeń odszkodowawczych w związku z wypadkiem, któremu uległ [REDAKTOWANE] a którego konsekwencją były liczne uszkodzenia ciała oraz rozstrój zdrowia. Podstawowym obowiązkiem radcy prawnego było więc doprowadzenie do wytoczenia powództwa w przedmiotowej sprawie, czego radca prawny jednak nigdy nie uczyniła. Nie ulega wątpliwości, że

skierowanie pozwu do sądu poprzedzone być powinno pogłębioną analizą okoliczności sprawy opartą na zgromadzonej dokumentacji, która w okolicznościach tej konkretnej sprawy obrazować powinna majątkową szkodę poniesioną przez poszkodowanego w wyniku wypadku oraz wymiar doznanej krzywdy podlegającej niejako przełożeniu na wysokość dochodzonego w postępowaniu sądowym zadośćuczynienia. Oczywiście jest więc, że radca prawny powinna skierować sprawę do sądu dopiero po uzyskaniu wszystkich niezbędnych informacji i dokumentów pozwalających na sądowe dochodzenie roszczeń w jak najwyższym zakresie. W tym kontekście zrozumiałe jest tłumaczenie radcy prawnego, który wskazywał w postępowaniu przygotowawczym, że oczekiwał na odpowiednie dokumenty od klienta oraz wskazanie żądanej kwoty zadośćuczynienia. Tłumaczenie to nie może być jednak przez Sąd zaakceptowane i służyć jako usprawiedliwienie całkowitej bierności radcy prawnego. Zauważyć należy bowiem, że radca prawny w żaden sposób nie zabiegała o ustalenie informacji niezbędnych do wytoczenia powództwa. Nie zwracała się po spotkaniu o dostarczenie jej tych dokumentów, nie wyznaczyła klientowi żadnego terminu do ich dostarczenia, ani nie umówiła terminu kolejnego spotkania.

Nie znajduje uzasadnienia również zwlekanie z wytoczeniem powództwa do czasu zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi i uzyskania jego decyzji w tym zakresie. Przepisy regulujące zasady dochodzenia roszczeń odszkodowawczych nie uzależniają możliwości sądowego dochodzenia roszczeń od uprzedniego zgłoszenia szkody do ubezpieczyciela. Zauważyć należy również, że zgłoszenie takie wykraczało poza zakres umocowania radcy prawnego. W konsekwencji uzależnianie wszczęcia postępowania sądowego od uprzedniego zgłoszenia szkody prowadziło jedynie do niczym nieuzasadnionej zwłoki. Przytoczone powyżej przepisy KERP nakładają na radcę prawnego obowiązek wykonywania czynności zawodowych z należytą starannością, co oznacza obowiązek podjęcia odpowiednich działań mających na celu ochronę interesu klienta. W okolicznościach sprawy radca prawny de facto żadnych działań tego rodzaju nie podjęła wobec czego ciężko mówić o należytej staranności. Wskazać raczej należy, że faktyczna bierność stanowi naruszenie wymaganej staranności. Wspomniane wyżej wymogi etyczne wiążą radcę prawnego także w kontaktach z sądami i organami administracji wobec czego powyższe rozważania znajdują zastosowanie również w odniesieniu do niewykonania przez radcę prawnego zobowiązania sądu w zakresie wskazania wykonanych w sprawie czynności.

W przedstawionym kontekście nie budzi zatem wątpliwości, że działania radcy prawnego [REDAKTED] naruszyły zarówno normy zawarte w art. 6, jak i art. 12 ust. 1 KERP. Przy wymierzaniu kary za ten czyn Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wziął pod uwagę z jednej strony wagę zarzutu, którą podkreśla niemal całkowita bierność radcy prawnego, z drugiej zaś strony dotychczasową postawę radcy prawnego, która nie była karana dyscyplinarnie i fakt, że pokrzywdzony nie doznał rzeczywistej szkody w wyniku działań radcy prawnego. Z tych powodów Sąd uznał za właściwą karę nagany przewidzianą w art. 65 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Rozstrzygając w przedmiocie kosztów postępowania Okręgowy Sąd Dyscyplinarny kierował się ustawową zasadą, że w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony. Koszty postępowania dyscyplinarnego mają charakter zryczałtowany, a ich wysokość określa w drodze uchwały Krajowa Rada Radców Prawnych, mając na względzie przeciętne koszty postępowania (art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych). Zgodnie z § 1 uchwały Nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, zryczałtowane koszty postępowania dyscyplinarnego określa się w formie opłaty wynoszącej w postępowaniu przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym lub Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w I instancji od 500,00 zł do 3.000,00 zł. Kwota kosztów postępowania, którą obciążono obwinioną mieści się w wysokości opłaty wskazanej uchwałą Krajowej Rady Radców Prawnych. Ustalając wysokość opłaty Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wziął pod uwagę przesłanki wskazane w ww. uchwale.

Mając powyższe na uwadze, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji orzeczenia. Od niniejszego orzeczenia przysługuje stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Szczecinie w terminie 14 dni od daty doręczenia odpisu orzeczenia.

*Jana
Klonek Syden*

*Maria
Urmialewski*

*Sydelke
Fowto*